

Контр-революційні Змовники "СВУ" Перед Пролетарським Судом

ЯКІ ЛИСТИ ПИСАЛА "ІОГО СВІТЛИСТЬ" ДО "ІОГО ВИСОКОСТІ".

ЛИСТ ПОЛТАВЦЯ-ОСТРИЯНИЦЬ

Голова суду тов. ПРИХОДЬКО. Тут є документ, що його подав громадянський обвинувач тов. ЛЮБЧЕНКО. Це документ військового козацького генерального писаря Полтавця-Острияниці до Вишеченка. Оборона не заперече проти предання цього документу? Оборона не заперече. Найвищий суд признає документ до справи.

З дозволу Найвищого суду тов. Любченко оголошує листа військового козацького генерального писаря Полтавця-Острияниці до Вишеченка за характерними української соціал-демократії та так званого Національного Союзу:

"Іого високості", візному панш Вишеченку, Українській клуб, Пущицька №1. Вельможний пане добродію. Як певен, що ви втрачили надію одержати від мене якоїсь-небудь звістки з приводу тих всіх багатор, які писалися задоволення його світлості з національними союдами. Попини скажи мені так, що мило з першого-ж дня приходу з Германії його світлості, це питання було поставлено на порядку денному і в багатьох з нами обговорювали ми вельми час вказували на це свідання, як на великий крок в будуванні України і як на той перший крок, через який його світлості зможе звестись до лона стани до свого народу. В цей час від нього світлості надішли мені надзвичайно гарні обставини, які склалися в Германії для України за час перебування там його світлості. Як результат цього всього, я повинен сказати вам, що його світ-

лість, утримавши твердий ґрунт з приводу самостійності України в Германії й навіть нарис в майбутньому управлінні Україною й конструкцію будуючої влади ширі й дуже прихильно відістав до цього зближення й передав мені, що як тільки розвіяє деякі негативні питання, які набігли за час його відсутності, зараз же попрахує представників Національного Союзу, з яким вважав його світлості за велику вагу й приємність побалакати про цей стан, який стався на Україні за час гетьманування його світлості. Але все таки я б радів вам, шановний пане, який зв'язує його світлості, на який в коротких термінах розповісти йому світлості з майбутніми баченнями й вимогами з боку гетьманів Національного Союзу, а також киче зазначити потребу надзвичайно вживати в Європі політич. як безумовно дуже можуть відбитися на нації, як внутрішній, так і зовнішній політич. Лист мій прохав за сприятливі тільки до персональної уладі.

Прихильний до вас і ширі вас поважаючий Полтавця-Острияниці. 1 жовтня 1928 року, м. Київ. ГЕРМАЙЗЕ. — Я пам'ятаю, як Вишеченко оббирав порогі у гетьмана, як він про це докладав НК УСФ. Тов. Любченко. — З цього листа видно, що справді Вишеченко оббирав не один раз порогі гетьмана. Полтавця-Острияниці був персональний порог, що він не перестав оббирати порогі.

ГЕРМАЙЗЕ. — Він його лав, називав "своєму генералом". Але турбувався за кабінет міністрів.

3 АКАДЕМІЇ НАУК ЗРОБИЛИ "РІДНУ ХАТУ".

ЗАСІДАННЯ СУДУ 27 БЕРЕЗНЯ.

Засідання Найвищого суду 27 березня розпочалося продовженням допиту підсудного ГЕРМАЙЗЕ.

Прокурор т. АХМАТОВ висвітлює деякі моменти контр-революційної роботи у ВУАН.

Як "СВУ" діяла на Академію, запитує тов. АХМАТОВ.

ГЕРМАЙЗЕ стверджує, що "СВУ" діяла на Академію Наук, як на "рідну хату". Щодо цього особисто до нього бачив, мав свій особистий погляд: він вважав "Академію за установу, що відігравала величезну роль в утворенні української культури, й одночасно організацію також антирадянських політичних недовірок, що на його думку, ніяк-кінцем, могли передеритися й органічно встати в революційну". Як говорить підсудний, він навіть жалувався, що в Академії немає комуністичної фракції, яка могла б провадити пролетарський контроль над цим процесом. Він, бачив, говорив: "Ефремову, що треба, мовляв, "вводити до складу Академії вчених комуністів".

На запитання тов. АХМАТОВА — яку ж роль відігравала у ВУАН, так звана "молода академія", за словами Гермайзе, "молода академія" стояла на ґрунті утворення єдиного національного культурного фронту Академії, об'єднувала навіть людей із "ширими радянськими прагненнями" й владзі провадила радянську роботу.

Серд'ю свого гуртка Гермайзе навіть висловлював думку, що "молода академія" виконує обов'язки тієї комуністичної фракції, якої немає в Академії Наук". Він заперечує, що іби "ліній роботи молоді академії зближала зближала з дією комуністичної партії". Отже, за словами Гермайзе, ніхто, що мова йде про молоді академії, ніколи не висловлювалися про це, що підсудний висловлював йому ту думку, що Україна має бути "вільною", мати своє власне військо й грошову та митну систему.

Тов. ГРОДЗИНСЬКИЙ. — У вас була своя програма, найбільш ж вам була потрібна "СВУ", яка мала контр-революційну програму, що ви її фактично здійснювали. Ви не відідали жодних засильних засильних? Ви визнали контр-революційні зв'язки "СВУ"? Так?

ГЕРМАЙЗЕ. — Так.

Тов. ГРОДЗИНСЬКИЙ. — Так, нащо ж вам тоді, коли у вас була своя програма, була потрібна "СВУ" й праві елементи, що до неї входили?

ГЕРМАЙЗЕ. — Для єдиного національного фронту. Для культурного зв'язку. Але цей культурний фронт перетворився на єдину національно-політичну контр-революцію. Інакше бути не могло.

На друге запитання тов. ГРОДЗИНСЬКОГО про роль підсудного в "СВУ", ГЕРМАЙЗЕ зазначає: — Я беру на себе провинку, що як член "СВУ", впливав на молоді не в радянському напрямі.

Далі кілька запитань підсудному поставили оборонці: т. ВОЛКОМІРСЬКИЙ, КОВАЛІВСЬКА та ВОЗНЕСЕНСЬКА.

Зокрема на запитання тов. КОВАЛІВСЬКОЇ, ГЕРМАЙЗЕ дав дуже цікавого єдиного національного фрон-

ГЕРМАЙЗЕ ВИКРИВАЄ ЗМОВУ ЕФРЕМІВЦІВ ПРОТИ ГРУШЕВСЬКОГО.

Далі тов. ЛЮБЧЕНКО пропонує підсудному розповісти про його зв'язки з Ефремовим.

ГЕРМАЙЗЕ розповідає, що з 24 року, коли він почав ґанатися з Грушевським, у нього почали формуватися розкоління з Ефремовим. Він навіть розірвав науковий зв'язок із Ефремовим і надіслав йому гострого листа, з 26 р., коли підсудний хотів до "СВУ", у нього нібито аніта гонимі з Ефремовим збільшилися.

Запитаний від громадського обвинувача підсудний Ефремов зазначає: "Я не помічав антигонимі. Ми малі говорили на ринку теми, але того року, про який він говорить тепер, я не помічав. Нічого гострого листа від нього не одержував".

ГЕРМАЙЗЕ все ж наполягає на тому, що в нього, мовляв, були розкоління з Ефремовим.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — А даліші ваші зв'язки, в яких ви перебували щодо Ефремова, не виходили за рамки звичайної людської позиції, яка є в кожному "благородному товаристві"?

Далі тов. ЛЮБЧЕНКА цікавить, чи вважав, що склалися останніми роками у ВУАН.

ГЕРМАЙЗЕ розповідає, що у ВУАН було кілька різних груп, які боролися між собою за вплив, інтригували, протегували й через цей протекціонізм, окремі наукові робітники випадали з академії. Зокрема Гермайзе розповідає про сварку між академіками Ефремовим і Грушевським. Цим пояснюється деякі записи в шоденнику академіка Ефремова, де він дуже жалює, характеризує Грушевського. Наприклад, в одному місці він пише про Грушевського: "Що на двоє збрива й гізла людина."

Не дурно ж я бовсяв; коли поставилося було питання про його повернут на Україну. Стаємо гірше ніж те, чого я бовсяв. Як би мені хотілося відійти від цієї ніготи". В другому місці Ефремов зазначає: "Подумати тільки, провадив на ринку в ролі брехливого доповідача й найгірше, що зв'язаний словом не можу поплотити в цю справу"

Далі тов. ЛЮБЧЕНКО висвітлює один великий характерний для Гермайзе епізод. Минулого року коли Гермайзе, разом із іншими представниками Академії, перебував у Сталінополі, він у спротиві виступив остаточно проти радянської диктатури, був дуже задоволений із успіхів соціалістичного будівництва.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Як хотів би, щоб ви розповіли суціль, як у вас не подавалося з вашою роботою і справляючи поглядами?

ГЕРМАЙЗЕ починає розповідати фільм про те, що в нього, бачте, попер не дождав куркульська може організуватися у банці, але співчуття перед донецькими робітниками, бо був мало не до сліз зворушений тим, що він бачив.

ГЕРМАЙЗЕ так пояснює свої погляди — сполучення поглядів до Либасу з перебуванням в "СВУ": "Я був сильною людинаю, людинаю, яка сподобалася теоретичні знання марксизму й несподівано знав соціалістичного будівництва з звичайною глибокою контр-революційністю. Я виступав дуже часто на робітничих зборах. Це був той глухий кут, у який я заходив, очевидно, з нього мал бути той вид, який зробили органи пролетарської диктатури відносно мене, послали мене на лаву підсудних."

Втора підсудний Гермайзе критикує свою минулу, записав ніби він намагався й раніше розірвати з ним.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Очевидно, радянську промову проголосити легше, ніж провадити радянську роботу. Для вас зрозуміло, що за радянськими словами повинні, очевидно, йти радянські діла й до того ж не тільки в офіційній роботі, коли хочеш працювати ширі, то треба поринати також ширі побутові зв'язки, бо, коли їх не порвати, то вони перетнуть. Так?

ГЕРМАЙЗЕ. — Так, безперечно. Це той камінь, прикладаний до людини, яка хоче плавати. Коли не відірвати цього каміня, то людина, безперечно, потоне.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Так що до того, хто не хоче йти нашим шляхом, треба нещадно поринати зі старими зв'язками й мати одну контролюю-

ТОТ. ЛЮБЧЕНКА.

Раніше Гермайзе записав, що марксист-революціонер, коли він попадає до "СВУ", — повинен розділяти цю організацію. Отже тов. Любченко запитав, що повинен робити радянський громадянин, коли він дізнається про існування негетерогенної контр-революційної організації.

ГЕРМАЙЗЕ. — У цьому разі радянський громадянин повинен не критично із ним і повідомити відповідні органи про злочин проти революції.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Я буду працювати, коли скажу, що ви не виконали навіть обов'язків радянського громадянина, це то революціонери, а не тільки знав, а був учасником "СВУ".

Зараз у муситиму мовчки терпіти дого заповніти".

Оголошується й друге місце з шоденника Ефремова з 1926 р., де він зазначає, що академік Кримський та Занденбург, зустрілися в Баку, висловили використання в боротьбі проти Грушевського компрометування його люду, який, нібито, є в архіві Всеукраїнської Академії Наук.

На запитання громадського обвинувача: — Отже був злочин певним утрупуванням Всеукраїнської й Всеукраїнської Академії Наук щодо боротьби з Грушевським? — ГЕРМАЙЗЕ відповів, що він переконаний у тому, що, крім особистої причини, зарив між Ефремовим і Грушевським погляди також у розкоління в погляді. Грушевський вважав, що переможені українська контр-революція має прийти до пролетаріату.

ГЕРМАЙЗЕ в записі: "Ми будемо працювати, хоч переродити себе не можемо". Ефремов додержувався поглядів української буржуазної інтелігенції, яка зводила провінційні брехні й попірала контр-революційні шестері. Щодо самого підсудного, а то й його слів, був скорше на боці Грушевського, бо вважав за потрібне встановлення української інтелігенції в революцію.

Щоб утворити єдиний національний фронт, про який він мріяв, 28 року почали переорганізувати Ефремова йти на установах Грушевського.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Чи правильно у розумінні, що в цьому конфлікті ви розуміли, що до подавляла більшість позицію угодливий, але на каміні ролі до чого не приймає?

ГЕРМАЙЗЕ. — У цій справі мене вважали за протинка Грушевського.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Ви говорили, що дбали за те, щоб українська інтелігенція вросла в соціалістичний процес. Ви брали всю українську інтелігенцію, що подавляла під руку й була знайома вам до дореволюційного року. А вийшло так, що ви вросли в них, а не вони в революцію? ГЕРМАЙЗЕ. — Так.

"НА СУТО РАДЯНСЬКІЙ РОБОТІ".

Далі тов. ЛЮБЧЕНКО висвітлює один великий характерний для Гермайзе епізод. Минулого року коли Гермайзе, разом із іншими представниками Академії, перебував у Сталінополі, він у спротиві виступив остаточно проти радянської диктатури, був дуже задоволений із успіхів соціалістичного будівництва.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Як хотів би, щоб ви розповіли суціль, як у вас не подавалося з вашою роботою і справляючи поглядами?

ГЕРМАЙЗЕ починає розповідати фільм про те, що в нього, бачте, попер не дождав куркульська може організуватися у банці, але співчуття перед донецькими робітниками, бо був мало не до сліз зворушений тим, що він бачив.

ГЕРМАЙЗЕ так пояснює свої погляди — сполучення поглядів до Либасу з перебуванням в "СВУ": "Я був сильною людинаю, людинаю, яка сподобалася теоретичні знання марксизму й несподівано знав соціалістичного будівництва з звичайною глибокою контр-революційністю. Я виступав дуже часто на робітничих зборах. Це був той глухий кут, у який я заходив, очевидно, з нього мал бути той вид, який зробили органи пролетарської диктатури відносно мене, послали мене на лаву підсудних."

Втора підсудний Гермайзе критикує свою минулу, записав ніби він намагався й раніше розірвати з ним.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Очевидно, радянську промову проголосити легше, ніж провадити радянську роботу. Для вас зрозуміло, що за радянськими словами повинні, очевидно, йти радянські діла й до того ж не тільки в офіційній роботі, коли хочеш працювати ширі, то треба поринати також ширі побутові зв'язки, бо, коли їх не порвати, то вони перетнуть. Так?

ГЕРМАЙЗЕ. — Так, безперечно. Це той камінь, прикладаний до людини, яка хоче плавати. Коли не відірвати цього каміня, то людина, безперечно, потоне.

Тов. ЛЮБЧЕНКО. — Так що до того, хто не хоче йти нашим шляхом, треба нещадно поринати зі старими зв'язками й мати одну контролюю-

РАДЯНСЬКА РОБОТА.

На судо радянській роботі в схилились, бо в основному це так.

ГЕРМАЙЗЕ. — Я в цьому каюсь. Тут був момент двоїстості.

ГОЛОВА. — Може у зробити такий висновок, що ви визнаєте, що ваша позиція була позній зрадницька?

ГЕРМАЙЗЕ. — Я мушу з ним згодитися, бо в основному це так.

Далі Гермайзе зазначає, що він за суджує своє минуле й був би щасливий, коли б йому дали змогу не тільки на словах, а й на ділі довести це.

Далі кілька запитань підсудному поставили член суду тов. ОДИНЕЦЬ, оборонці т. ГРОДЗИНСЬКИЙ, ВІНОГРАДСЬКИЙ й ВОЛКОМІРСЬКИЙ.

ІВАНІЦЯ — член "СВУ", що провадив контр-революційну роботу через "педагогічну групу" цієї організації. Він працював як професор фізології, викладав у київському ІНО й співробітничав у ВУАН. Колись Іваніця належав до партії українських соціал-демократів. Членом "СВУ" він став 1926 р. Іваніця був за заступника голови й члена ради науково-педагогічного товариства.

Він розповідає, як це товариство перетворилося на справжню контр-революційну організацію, що хотіла протипоставити себе київській окружній Наросвітлі. Як і інші підсудні, він висвітлює справжню контр-революційну роллю товариства, що виконало до завдання "СВУ". В цьому товаристві намагалися готувати відповідні кадри людей, щоб можна було, на випадок повалення радладді й утворення УНР, призначити їх на посади членів міністерства освіти.

ЯК ПІДРУЧНИКИ СКЛАДАВ ІВАНІЦЯ.

Прокурор тов. АХМАТОВ запитує, чи розуміє підсудний хитрі підручники, як і взагалі підручників, що їх видавала київська група авторів, і тут же наводить витяги постанови Наркомітету України про ці підручники.

В цих витягах говориться, що київські підручники мало знають, а то й зовсім не знають, чим учнів із

Далі суд перейшов до допиту підсудного Доги, члена "СВУ", викладача київського педагогічного технікуму та школи ім. Шевченка. Підсудний розповідає, що він був членом РСДРП, брав участь у революційних студентських гуртках, потім чимало років був викладачем в гімназії.

З українським національним рухом він не мав нічого спільного. Після революції його захопила українська стихія й він почав привертати своєю життю створення української національної школи. Отже, "вільному українцем" Дога став тільки 1917 р.

За радладді Догу призначили на завідувача київських педагогічних курсів, і він одразу ж узяв, за його словами, так спрямований: "Я б не мінявся влади, але оскільки українська школа повинна існувати, а мав прикладати всіх зусиль, щоб вона працювала". За цією формулою, як свідчить Дога, працювала політична байдуальність і ворожнеча до радянської влади. Через деякий час на працювана ворожнеча виявилася зовні у формі певних "організаційних заходів", проти поширення на курсах комуністичних течій й настроїв.

Що не бунт за заходо? Дога розповідає це на попередньому слівстві так: "Ми чинили опір, — казав він, — запровадження (на курсах) політичних дисциплін, доки органи освіти терпів відсутність цих дисциплін у планах. Робили опір тому, щоб на курси вступали комсомольці". Це робилося для того, щоб "зберегти чистоту української національної школи", а з другого боку тому, що педагогів зваливали "комсомольської стихії", що висіли анархія до школи. Дога та інші по антирадянським настроїв викладачів боялися, що комсомольці можуть почати говорити про такі гадзлі життя школи, яких їм не хотілося показувати.

Тов. АХМАТОВА цікавить, чому саме націоналіст Дога не хотів довго працювати в школі імені Шевченка.

Я не міг, — відповідає підсудний.

ГОЛОВА. — Ви говорили, що вам довелися "радянські органи" Як ви вважаєте, коли людину приймають за своєю, до неї ставлять з довірою, але водночас та людина перебуває у ворожому стані, як це кваліфікувати? ГЕРМАЙЗЕ. — Це зрада. Об'єктивно не було так.

Далі голову цікавить, чи не була за таких умов зовнішня "ширлість" Гермайзе за певну конспіративну методу.

ГЕРМАЙЗЕ зазначає, що він ніколи не оддав маски, свідомо ніколи не обдурався.

Тов. ЛЮБЧЕНКО зазначає, що Гермайзе висловив думку про нашу тактику роботи за радянських умов. Ми повинні так працювати, щоб себе не скромпонувати й мати можливість за цих умов зазначитися у Києві. Цих слів Гермайзе не пригдує.

ДОПИТ ПІДСУДНОГО ІВАНІЦІ.

Як ефремівські педагоги вкладали радянські шкільні підручники.

ІВАНІЦЯ — член "СВУ", що провадив контр-революційну роботу через "педагогічну групу" цієї організації. Він працював як професор фізології, викладав у київському ІНО й співробітничав у ВУАН. Колись Іваніця належав до партії українських соціал-демократів. Членом "СВУ" він став 1926 р. Іваніця був за заступника голови й члена ради науково-педагогічного товариства.

Він розповідає, як це товариство перетворилося на справжню контр-революційну організацію, що хотіла протипоставити себе київській окружній Наросвітлі. Як і інші підсудні, він висвітлює справжню контр-революційну роллю товариства, що виконало до завдання "СВУ". В цьому товаристві намагалися готувати відповідні кадри людей, щоб можна було, на випадок повалення радладді й утворення УНР, призначити їх на посади членів міністерства освіти.

ЯК ПІДРУЧНИКИ СКЛАДАВ ІВАНІЦЯ.

Прокурор тов. АХМАТОВ запитує, чи розуміє підсудний хитрі підручники, як і взагалі підручників, що їх видавала київська група авторів, і тут же наводить витяги постанови Наркомітету України про ці підручники.

В цих витягах говориться, що київські підручники мало знають, а то й зовсім не знають, чим учнів із

Далі суд перейшов до допиту підсудного Доги, члена "СВУ", викладача київського педагогічного технікуму та школи ім. Шевченка. Підсудний розповідає, що він був членом РСДРП, брав участь у революційних студентських гуртках, потім чимало років був викладачем в гімназії.

З українським національним рухом він не мав нічого спільного. Після революції його захопила українська стихія й він почав привертати своєю життю створення української національної школи. Отже, "вільному українцем" Дога став тільки 1917 р.

За радладді Догу призначили на завідувача київських педагогічних курсів, і він одразу ж узяв, за його словами, так спрямований: "Я б не мінявся влади, але оскільки українська школа повинна існувати, а мав прикладати всіх зусиль, щоб вона працювала". За цією формулою, як свідчить Дога, працювала політична байдуальність і ворожнеча до радянської влади. Через деякий час на працювана ворожнеча виявилася зовні у формі певних "організаційних заходів", проти поширення на курсах комуністичних течій й настроїв.

Що не бунт за заходо? Дога розповідає це на попередньому слівстві так: "Ми чинили опір, — казав він, — запровадження (на курсах) політичних дисциплін, доки органи освіти терпів відсутність цих дисциплін у планах. Робили опір тому, щоб на курси вступали комсомольці". Це робилося для того, щоб "зберегти чистоту української національної школи", а з другого боку тому, що педагогів зваливали "комсомольської стихії", що висіли анархія до школи. Дога та інші по антирадянським настроїв викладачів боялися, що комсомольці можуть почати говорити про такі гадзлі життя школи, яких їм не хотілося показувати.

Тов. АХМАТОВА цікавить, чому саме націоналіст Дога не хотів довго працювати в школі імені Шевченка.

Я не міг, — відповідає підсудний.

ГОЛОВА. — Ви говорили, що вам довелися "радянські органи" Як ви вважаєте, коли людину приймають за своєю, до неї ставлять з довірою, але водночас та людина перебуває у ворожому стані, як це кваліфікувати? ГЕРМАЙЗЕ. — Це зрада. Об'єктивно не було так.

Далі голову цікавить, чи не була за таких умов зовнішня "ширлість" Гермайзе за певну конспіративну методу.

ГЕРМАЙЗЕ зазначає, що він ніколи не оддав маски, свідомо ніколи не обдурався.

Тов. ЛЮБЧЕНКО зазначає, що Гермайзе висловив думку про нашу тактику роботи за радянських умов. Ми повинні так працювати, щоб себе не скромпонувати й мати можливість за цих умов зазначитися у Києві. Цих слів Гермайзе не пригдує.

ГОЛОВА. — Ви говорили, що вам довелися "радянські органи" Як ви вважаєте, коли людину приймають за своєю, до неї ставлять з довірою, але водночас та людина перебуває у ворожому стані, як це кваліфікувати? ГЕРМАЙЗЕ. — Це зрада. Об'єктивно не було так.

Далі голову цікавить, чи не була за таких умов зовнішня "ширлість" Гермайзе за певну конспіративну методу.

ГЕРМАЙЗЕ зазначає, що він ніколи не оддав маски, свідомо ніколи не обдурався.

Тов. ЛЮБЧЕНКО зазначає, що Гермайзе висловив думку про нашу тактику роботи за радянських умов. Ми повинні так працювати, щоб себе не скромпонувати й мати можливість за цих умов зазначитися у Києві. Цих слів Гермайзе не пригдує.

ГОЛОВА. — Ви говорили, що вам довелися "радянські органи" Як ви вважаєте, коли людину приймають за своєю, до неї ставлять з довірою, але водночас та людина перебуває у ворожому стані, як це кваліфікувати? ГЕРМАЙЗЕ. — Це зрада. Об'єктивно не було так.

ДОПИТ ПІДСУДНОГО ГАНЦОВА.

Суд переходить до допиту підсудного ГАНЦОВА — члена "СВУ", що здійснював завдання "СВУ" через її "академічну групу" у ВУАН. Ганцов — професор фізичного, колишній член партії соціалістично-федералістів. Ганцов також виконував доручення центру "СВУ" щодо організації зв'язків і обшольної інформації з контр-революційним ємігрантським центром та окремими його представниками. Для цього він використовував наукові відраження, що їх йому надавала радладді.

1918 року протягом кількох місяців Ганцов був за "позитивного комісара Наросвітлової освіти". 1920 року Ганцов вступив до "БУД", куди його втягнув Ефремов. За активної участі Ганцова, Ефремов незаконно гдав закордон 1920 року.

"СКРАПНИЙ ШОВІНИЗМ" ГАНЦОВА.

Прокурор тов. МИХАЙЛИК цікавиться, як ставився Ганцов до питання набіймостей. Виявляється, що 1918 року, після заняття Києва більшовицями, він мріяв про те, щоб "зробити російсько-єврейський союз". Ось же слова Ганцова: "Я хотів злишити євреїв і капанів". Він не відмовляється від цих визнань і додає, що "не вилітає крайнього шовінізму, що він був крайнім шовіністом".

Колі їде мова про вступ до "СВУ", Ганцов визнає, що фактично він був член "СВУ", але не формально, що навіть само назву "СВУ" він почував тільки підчас саєства. Ганцов людина хитра, не відверта взагалі. Він стверджує до різних обговорень у своїх свідченнях.

Запитаний від прокурора, підсудний ЕФРЕМОВ підтверджує, що він завжди вважав Ганцова за члена "СВУ" й сам, як член "СВУ", він давав йому відповідальні доручення